

RAFADAN

Murat Gil

■ Şu an durduğum rafın önünde genelde yalnızca ben olurum. Kitapçının sahibi Mükerrerem ağabey önemli bir işi yoksa “Yine mi yayımlamadı şaheserini köftehorlar?” diye yanıma gelir; sırtımı iki sıvazlar, saçlarımı eliyle dağıtıp “Olacak, olacak sakın vazgeçme!” der. Her ayın son cuma akşamı tekrarlanır bu sahne. Yeni çıkmış bir kitabı raflarda bulamayan bir müşteri keyfimizi kaçırana değin, Mükerrerem ağabeyle dergilerin sayfalarını karıştırırız. Bir şiirim ilk kez yayımlandığında yaşadığım mutluluğu, Mükerrerem ağabeye sarılışımı, onunsa “Bunu ıslatalım evlat!” deyip bana oralet ısmarlayışını hep anımsarım. Ah benim Mükerrerem ağabeyim!

Bugün Mükerrerem ağabey yanıma gelmedi. Hafta sonu kasayı kapatırken fenalaşmış, apar topar yakındaki bir hastaneye kaldırmışlar onu. Ara ara göğsüne bıçak gibi saplanan bir acıdan bahse derdi. Yüzünü ekşitince yeğeni Ferhat, “Amca bir sıkıntın yok değil mi? İstersen sen git ben bakayım buraya.” diye korkuyla sorar, Mükerrerem ağabey “Yeni bir şiirin doğum sancısı oğlum bunlar, geçer şimdi.” ya da “Acı patlıcanı kırağı çalmaz evlat, sen ortalığı süpürmeye bak.” diye geçiştirirdi. Belli ki bu sancı bu sefer öyle bir ağıt doğurmuştu ki ağır geldi Mükerrerem ağabeyin koca yüreğine. İki gündür kitapçı kapalıydı. Mükerrerem ağabey hâlâ yoğun bakımda.

Aslında altında imzam olan birkaç şiir, birkaç deneme yayımlandı çeşitli dergilerde ama benim için varsa yoksa elimde tuttuğum bu dergi. Rüyalarıma giriyor. Mükerrerem ağabey, “Orada bir şiirim yayımlansın jübilemi yapacağım.” dediğimde ne gülmüştü ama. “Anlıyorum seni evlat ama bir saplantıya dönüşmesin bu dergi işi.”

demmişti. “Şiirlerin elbet gün gelecek kabına sığamayacak. Dalından koparılan olgun bir narın taneleri gibi dağılacak yurdun her bir köşesine. Sen sözcükler biriktir ve oku. Dağlarca’yı oku, Süreya’yı oku; Karakoç’u, Nâzım’ı, Veli’yi oku; Rimbaut’u, Rilke’yi, Aragon’u da unutma sakın ha!”

Okuyorum, okumaz mıyım hiç? “En ağır işçisi olmalıyım!” diyorum şiirin. Hafta yedi gün, yirmi dört saat ben şiiri düşünmez, şiir yazmayı kendime bir iş bellemezsem olmayacak biliyorum. Çağdaşlarımı da okumayı ihmal etmiyorum üstelik. Geçenlerde meşhur bir şiir yarışmasının son yirmi yılına adlarını yazdırmış şairlerin ödüllü kitaplarını aradım. Sağ olsun Mükerrerem ağabey bulup buluşturup koydu önüme. Bazılarını internetten getirtmiş, bazılarını sahaf arkadaşlarına buldurmuştu. İşinin ehli sahaflar dışında bulamazmışım bazı kitapları, öyle söylemişti. Ah, küflü bir sarnıcın sonunu yaşayan nazlı şiir kitapları! Bakalım daha kaç vakit kendinize yer bulabileceksiniz kitapçı raflarında.

Elimde tuttuğum dergiyi, hiç açılmamış gibi gözüksün diye itinayla karıştırıyorum. Mükerrerem ağabey bir kitabı ya da dergiyi karıştırırken sayfalarını eğdiğimi, büktüğümü görmemeli. Eh be ağabey, burada olsaydın şu şiiri mutlaka okuturdum sana. “Allasen nesini beğenmiş de koymuşlar bunu ağabey?” derdim. Şöyle bir göz atıp yüzünü ekşitirdin eminim. “İki binlerin şiiri oğlum bunlar. Sen de kur böyle ne idiğü belirsiz metaforlar. Cümleleri prematüre bırak. Pek bilinmeyen bir mitosa gönderme yap. Sarı de, sağrı de, tavsamış de, iki Latince cümlenin belini kır, onu güzelce şiirine monte...” Daha sinirin tam geçmeden kasadaki tahtırevanı andıran sandalyene giderken masalların kadim sultanları gibi gülüp eklerdin: “İlahi çocuk, o divan sesli ‘garip’ şiirlerini hemencecik beğendirebileceğini mi sandın baboşlara? Oku, biraz daha oku! Henüz tava gelmedin sen.”

Kendimi gülümserken buldum. Bu karıştırdığım dergi, geçtiğimiz yıl “Dışkı” başlıklı denememi basmıştı. Derginin editörü; gönderdiğim dosyaya ilişkin hazırladığı teşekkür mektubunda, dışkıya bu açıdan hiç bakmadığını fark ettiğini bol gülümsemeli bir yazıyla belirtmiş, benim gibi genç bir yazardan başka yazılar da beklediğini iletmişti. Aynı dergide üç ay sonra “Râşit” adlı şiirimi yayımladılar. Onu yazdığım da henüz reşit değildim.

Bütün yeni basılmış kitapları, her sayısını takip ettiğim fanzinleri karıştırıp şiirimi yayımlamasını hasretle beklediğim dergiye her işi bitirince bakarım. Heyecanımı dizginleyip keyfi son lokmada yaşamak gibi. “Köfte ekmeğin son lokmasını, ayranın son yudumuyla birleştirmenin hazzı.” diyorum ben buna. Bir umut yaşıyor insanı belki ama ne yazık ki her seferinde köfte ekmeğin sonunda sadece domates ve soğanların kaldığını

---

gördüğümdekine benzer o tarifi zor hayal kırıklığını yaşıyorum. Ah Mükerrerem ağabey, biliyorum bir gün mutlaka...

On altı yaşımdan beri bıkmadan usanmadan üç ayda bir yayımlanan bu dergiye iki şiir gönderiyorum. "Söylenmedik Söz Kalmasın" diye genç yetenekleri değerlendirdikleri bir şiir köşesi var. Editör değişince köşenin adı "Rafadan" oldu. Tam pişmemiş, henüz olmamış gibi bir anlamı var. Yumurta'yı en çok o şekil severim ayrı ama rafadan olmayı kabul edemem. İki aydır köşenin editörüne ve imtiyaz sahibine "Biz rafadansak siz de dekadansınız!" diye başlayan bir mektup kaleme almayayım diye kendimi zor tutuyorum. Biliyorum ki şiirimi yayımlatmadan böyle açık sözlü olamam. Ah Mükerrerem ağabey, burada olsan ne söverdük şimdi bu adamlara.

Dergiyi rafa geri koyuyorum. Yine olmamış be Mükerrerem ağabey. Yine yayımlamamışlar şiirimi. Şöyle ballandıra ballandıra dizelerimden bahsetmemiş editör. İyileşip de her zamanki gibi şu rafların önünde yanıma dikilirsen saçımı bozuyorsun diye yüzümü ekşitmeyeceğim, söz. Ant olsun, itiraf da edeceğim; sırf sevdiğim kız, Berfin, abonesi diye bu dergiyi kafaya taktığımı. Basılırsa dergide şiirim, o sayfayı imzalayıp karşısına geçeceğim, adam gibi konuşacağım onunla. Geceleri uyku yüzü görmediğimi bir güzel diyeceğim. Sen açık sözlü olmayı seversin Mükerrerem ağabey, sana da itiraf edeceğim kızına vurgun olduğumu. Ah be Mükerrerem ağabey, dönersen bir şiirimi sana ithaf edeceğim.